

Varpu Konkola

Tanssi mulle Jeesus-valssi

Novelleja

Kuvat: Raija Matilainen

Tanssi mulle Jeesus-vals

© Varpu Konkola

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-380-1

Sisällys

Tanssi mulle Jeesus-valssi	7
Tanssi mulle Jeesus-valssi	9
Häntäluuryssä	16
Lasimaalaukset silmissä	21
Lasimaalaukset silmissä.....	23
Ensin harmitti mustikat.....	29
Kaljupäinen enkeli	32
Kahdeksan penniä pinkalta	37
Vattulimsaa	40
Molotovin koktail	47
Molotovin koktail	49
Kissan sotareissu.....	52
Kanipaisti.....	56
Pyykkikorillinen	59
Pyykkikorillinen	61
Mun äiti asuu Kiinassa.....	63
Amerikan leninki	67
Amerikan leninki	69
Savusukeltaja	73
Savusukeltaja	75
Etelään	79
Viskiroki	84
Salasana	87
Odotus	89
Odotus.....	91
Mutsin limppu.....	94
Silakkalaatikko	99

Tanssi mulle Jeesus-valssi

Tanssi mulle Jeesus-valssi

- Ja transportille ei sitten mennä, äiti huutaa perääni.
- No ei, ei. Miä olen Jukan kaa.
- Aina sen Jukan kanssa. Tiiä mitä keksii. Pitäis saada sulle tyttö kaveriksi.
- Onhan Jukal siskokii, se Marjatta.
- Ai se, joka siellä pissoissaan makaa.

Lähden kävelemään. Käännyin transportille heti kun olen äidin katseen tavoittamattomissa.

Kymijoen rannassa Jukka odottaa. – Proomuun! Jukka vinkkaa. – Tule perässä.

Joessa on pitkä, ruosteinen proomu, täynnä halkoja. Se seisoo siinä yksinään. Laivamiehiä ei näy. Jukka ottaa vauhtia ja harppaa rannalta proomuun pitkällä loikalla.

Näen varjoni mustassa vedessä. Puren hampaat yhteen, peräydyn vauhdinottoon ja loikkaan. Jalkovälini on liian lyhyt. Molskis! Olen joessa.

– Marja! Saatana nyt se hukkuu! Että ton kakaran piti tulla mukaan.

Jukka säntää proomuun lastattuja halkoja pitkin minua kohti minkä pääsee.

Vajotessani kolahtaa olkapäähäni jotakin kovaa. Haparoin ja saan siitä otteen. Minua vedetään ylös halolla, sitten tukasta ja käsistä.

- Jumalauta kun se painaa!

Rojahdan halkojen päälle istumaan ja haukon henkeä. Hengitykseni vinkuu kuin hinkuuskäisellä. Jukka lyö minua pari kertaa selkään. Pärskin ja kaon ja henki alkaa kulkea.

Hän laittaa kaksi pitkää halkoa sillaksi. Niitä pitkin pääsen proomusta rantaan. Hän viskaa ne takaisin proomuun.

– Nyt menet kotiin!

– En. Saan selkään, saan hampaitten kalinalta sanottua.

– Sitten vaan meille. Äitillä on päivälöysi. Marjatta on yksin. Äiti sanoo, ettei se montaa päivää elä.

Jukka kävelee kiertopolkuja. Hipsin vettä valuvana perässä. Maantielle ihmisten ilmoille ei ole asiaa.

Vapriikin kasarmi näkyy jo. Se talo on kuin juna ilman veturia. Katon reunassa kulkee notkollaan ränni, jättiläiskäärme, joka syöksee sateella suustaan sammaleenhajuista vettä. Hämärissä pelkään sitä. Talossa on kuusi samanlaista asuntoa, jokaisessa porstupa, keittiö, kamari ja alkoovi. Jokaisella on oma huussi ja liiteri ulkorakennuksessa. Kaikista asunnoista käy joku vapriikissa töissä. Jos ei ole sodassa.

Riisun märät vaatteet pihalla. En yletä ripustamaan niitä pyykkinarulle. Jukkakaan ei yletä.

– Nouset minun olkapäille ja otat pyykkipojat suuhus.

Istun Jukan olkapäillä alasti. Hampaat lyövät vieläkin loukua. Täristessä on vaikea pitää tasapainoa. Toisella kädellä tarraudun Jukan tukkaan. Toinen tavoittelee narua. Narulla heiluvat jo flanellihousut. Vielä esiliina ja lettinauha. Toisen on virta vienyt.

– Mitäs miä panen päälle?

– Lainataan sulle Marjatalta hame. Se sitä maatessaan tarvi, Jukka päättää.

Kurkistan alkooviin. Marjatalalla on vesipöhö. Maha on iso rumpu, kädet ja jalat ohkaiset tikut.

Me saadaan vedettyä Marjatalta hame pömppömahan yli, mutta se on pissainen ja haisee.

– Laita noi! Jukka heittää mulle paikatut henkselihousunsa.

– Haluut siä jotain? Jukka katsoo Marjattaa.

– Ruusun.

– Miä haen sulle ruusun pihalta, sanon.

Marjatalle löydetään hame, jonka Hilma-äiti oli tehnyt sille joulunäytelmän enkelin osaan saunan verhoista. Hilma oli tuskaillut: Mitenkäs miä noi siivet. Aina kun hän oli yrittänyt pingottaa auringon kauhduttamaa harsokangasta rautalankojen väliin, se oli revennyt. Hän oli paikannut ja lopulta onnistunut. Olin katsellut Jukan kanssa, kun Hilma sovitti enkeli-asua Marjatalle. Kaunis enkeli minusta. Jukan mielestä kurki:

– Laiha ja kato nyt polviakin.

– Älkää! Marjatta valittaa kun tungemme hametta hänen pänsä läpi.

– Se on ku räsynukke, sanon. – Jätetään napit auki takaa. Ei möhömaha siihen mene.

– Tuokaa siivet kanssa, Marjatta pyytää. – Ovat sitte valmiina.

Jukka hakee ne vintiltä.

Panen Marjatan käteen ulkoa tuomani juhannusruusun. Marjatta sitä haistaa ja haistaa. Pieni ilon häivä käväisee hänen kasvoillaan.

– Kuuntele Marjatta, miä luen sulle. Laitan rinnakkain Hyvän Paimenen ja Jöröjukan.

– Kumpi?

Marjatta näyttää Jöröjukkaa.

– Siit miäkii tykkään, sanon. – Selvät kirjaimet ja jännät kuvat.

Istun sängyn viereen ja lukea mongerran pätkän, Anna miä. Siä luet huanost, Jukka sanoo.

– Tos on. Tökkään kirjan Jukalle. – Mut anna ens kampa.

Suoriessani Marjatan märkiä ja takkuisia hiuksia kämmene-
ni hipaisee hänen poskeaan. Marjatta tarttuu käteeni. Käsi on
kuuma ja märkä. Ote herpaantuu.

Jukka yrittää tarjota hänelle viiliä – turhaan.

– Lauletaan Musta Saara. – Laula siäkii, Jukka sanoo Mar-
jatalle. Marjatta ei laula.

– Tanssisit mulle sen Jeesus-valssin, Marjatta sanoo mi-
nulle.

– Mikäs siin.

Mummolla oli hengellistä musiikkia levyllä. Eräässä lau-
lussa oli valssisävel, jonka tahdissa mummo tanssia hytkytti
kamarissa ja oli opettanut minullekin. Olin sitä kerran tanssi-
nut Marjatalle.

– Laita Marjatalle toinen tyyny, että se näkee. Minun pitää
ens saada valssin hännästä kii.

Hyräilen:

– Hum pappaa, hum pappaa, yks kaks kolm, hum.

No nyt:

Oi minkä onnen autuuden

se usko myötään tuo.

Kun yks kaks kolm Herran Jeesuksen

se omaksemme suo.

Se yks kaks kolm murheet lieventää

ja tuskat tuimat keventää

ja yks kaks kolm toivon iäisen

se luopi sydämeen.

Marjatta katsoo kauas, hymyilee.

– Kiitos.

– Ihan selväst se tykkäs, sanon Jukalle. – Hymyileeki.

– Hahhahhaa, Jukka höröttää, – pakko sulle on ainaki hy-
myillä, jos ei jaksa nauraa.

– Ilkimys!

– No kato nyt vähä itteäs peilistä.

Vilkaisen lipaston peiliin. Olin niin innostunut, että tanssiasu oli unohtunut. Minullahan on vielä Jukan isot henkseli-housut jalassa. Puoliksi irronnut paikka roikkuu takapuolella.

Riisun housut.

– Siin on sun ryysys.

Olen alasti. Sieppaan jakkaran ja juoksen pihalle. Kurkotan esiliinan ja housut narulta. Ne ovat kuivat. Puen päälleni.

– Tahot siä viäl jotain, kysyn Marjatalta.

– Sata markkaa.

– Mistäs myä nyt rahaa saatais. Ja mihinkäs siä sitä tarvit, Jukka ihmettelee.

– Kattokaa lipaston ylälaatikosta. Siäl on ruokarahat. Miä tarvin.

Raha löytyy, ja me annetaan se Marjatalle. Hilma on sanonut, että antakaa Marjatalle kaikki, mitä hän pyytää, jos se vaan on mahdollista.

– Menkää nyt pois. Minuu väsyttää, Marjatta sanoo.

Seuraavana päivänä Jukan ja Marjatan luo mennessäni ke-rään heinään mansikoita. Jos sais sen syömään ees ne, mietin. Poimin koiranputkista ja päivänkakkaroista kimpun ja otan pihasta vielä ruusun tuoksua tuomaan.

Pihalle on tuotu tuulettumaan peitto, tyyny ja patja.

Lapsia leikkii kasarmin pihalla.

– Tos on kusmatoi, poika näyttää patjaa.

Menen sisään. Jukkaa ei näy. Pöydällä on kukkia ennestään-kin ja vanha valokuva pyöreäposkisesta Marjatasta. Sänky on tyhjä. Marjatta oli ottanut siivet ja lähtenyt.

Yöpöydällä Marjatan sängyn vieressä on kirjelappu, jossa on satanen klemmarilla kiinni. Marjatan on ollut vaikea kirjoittaa, mutta kyllä siitä selvän saa:

JUMALALLE

Mulla on mukana paikatut siivet. Saat ne ja satasen, kun annat mulle uudet, joilla pääsee kunnolla lentämään. Sulla on varmaan käyttöä vanhoille, kun olet Luoja ja kova keksimään.

Istun pöydän viereen miettimään. Hilma on laittanut Marjatalle siivet mukaan. Satasta ei. Se on väärin. Hilma on halunnut pitää ison rahan ittellään.

Kirjoitan lappuun:

*TÄRKEÄÄ AASIA HILMALLE.
KUULE SIÄ HIMA.*

SIÄ ITE SANOIT, ETTÄ MARJATALLE PITÄÄ ANTAA KAIKKI, MITÄ SE KEKSII PYYTÄÄ. JOS VAAN VOI. SINUN OLIS PITÄNY LAITTA MUKAAN SATANEN JA SEN KIRJE JUMALALLE. MENE NYT KIIREEST VIÄMÄÄ. SE VARMAST VIÄL KERKIÄÄ.

TAIVAAS JUMALA VAIHTAA VANHAT SIIVET UUSII JA OTTAA RAHAN.

LAITA KIRJE JA RAHA LUJAST KIINNI MEKKOON HAKANEULAL ETTEI TUULI JA SADE NIIT MATKAL IRROTA.

Marja

Laitan kirjeen kukkavaasin alle ja Marjatan kuvan viereen keskelle pöytää, niin että Hilma sen varmaan löytää.

Se minua jää vaivaamaan, että mitenkäs se Marjatta noilla vanhoilla siivillä pääsee taivaaseen asti. Luulen, että se pääsee niillä korkeintaan hautausmaan kuuseen.

Minun on pakko puhua siitä asiasta Jumalan kanssa.

Kuule Jumala. Siähän tiijät, että Marjatta on lähös sinne sinun luo. Nyt on niin, että sillä on niin huanot siivet, ettei niillä pitkälle lennetä. Miä pyyänkii, että siä otat siältä siipiparin mu-